

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I

II. ÚS 104/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť F. R., nar. ..., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. M. T. ml., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. 0 Tp 482/2011 zo 6. februára 2012 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Tpo 6/2012 z 15. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. R. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. marca 2012 doručená sťažnosť F. R., nar. ..., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom a uznesením Okresného súdu Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 482/2011 zo 6. februára 2012 a

Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Tpo 6/2012 z 15. februára 2012 (ďalej aj „namietané rozhodnutie“) v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby.

Z obsahu podanej sťažnosti vyplynul tento skutkový stav:

«Som obvinený zo skutku právne kvalifikovaného ako zločin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 155 ods. 1 Trestného zákona.

Uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 482/2011 z 2. 12. 2011 bol som vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Žiadosťou doručenou okresnému súdu 16. 1. 2012 požiadal som o prepustenie z väzby na slobodu. ...

Uznesením sudcu pre prípravné konanie okresného súdu sp. zn. 0 Tp 482/2011 zo 6. 2. 2012 bola moja žiadosť o prepustenie z väzby zamietnutá.

Do zápisnice o výsluchu obvineného zo 6. 2. 2012 som ihneď zahlásil sťažnosť. ...

Ja som vlastnoručne spísal odôvodnenie sťažnosti, ktoré som podal na poštovú prepravu 15. 2. 2012. Moja obhajkyňa odôvodnila sťažnosť... písomným podaním zo 14. 2. 2012 doručeným okresnému súdu osobne do podateľne v skorých ranných hodinách 15. 2. 2012.

Uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Tpo 6/2012 z 15. 2. 2012 (ďalej aj „namietané uznesenie“) bola moja sťažnosť zamietnutá. Krajský súd rozhodoval na neverejnom zasadnutí o 10.40 hod. Namietané uznesenie bolo mojej obhajkyňi doručené 5. 3. 2012.

Na prvej strane namietaného uznesenia je uvedené, že „Proti tomuto uzneseniu zahlásil sťažnosť obvinený a to ústne do zápisnice o výsluchu obvineného, ktorú bližšie neodôvodnil“.»

V odôvodnení sťažnosti sťažovateľ okrem iného uviedol:

„Bolo povinnosťou krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti prednostne a urýchlene. Rovnako však treba dodať, že pri rozhodovaní krajského súdu o mojej žiadosti o

prepustenie z väzby na slobodu museli byť dodržané určité základné princípy spravodlivého súdneho konania v prospech sťažovateľa.

Zo zistení mojej obhajkyne vyplynulo, že okresný súd predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti 8. 2. 2012. Toho istého dňa, 8. 2. 2012, bolo expedované uznesenie okresného súdu sp. zn. 0 Tp 482/2011 zo 6. 2. 2012. Ako som už uviedol, mne bolo uznesenie okresného súdu zo 6. 2. 2012 doručené do Ústavu na výkon väzby 13. 2. 2012 a mojej obhajkyňi bolo doručené osobne súdnym doručovateľom 14. 2. 2012. Ja ani moja obhajkyňa sme nijaké prietahy v súvislosti s tak oneskoreným doručením nespôsobili.

Ja aj moja obhajkyňa sme vypracovali a podali (moja obhajkyňa osobne a ja poštou) dôvody sťažnosti obratom po doručení uznesenia okresného súdu sp. zn. 0 Tp 482/2011 zo 6. 2. 2012.

Okresný súd predložil dôvody sťažnosti krajskému súdu 21. 2. 2012, teda 6 dní potom, čo boli okresnému súdu (pokiaľ ide o dôvody vypracované mojou obhajkyňou) doručené a zároveň 6 dní potom, čo krajský súd vo veci rozhodol.

Z vyššie uvedeného je celkom zrejmé, že postupom okresného súdu, ktorý predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o mojej sťažnosti bez toho, aby vôbec vyčkal, kým mne a mojej obhajkyňi bude zamietavé uznesenie okresného súdu zo 6. 2. 2012 doručené, odoprel mi možnosť sťažnosť odôvodniť a predložiť moje argumenty krajskému súdu. Postup súdu prvého stupňa, ktorým predloží spis na rozhodnutie sťažnostnému súdu prv, než je doručené stranám rozhodnutie, proti ktorému zahlásená sťažnosť smeruje, považujem za celkom neprijateľný.

Ak už aj okresný súd postupoval vyššie uvedeným spôsobom, mal s razantnou rýchlosťou predložiť krajskému súdu dôvody mojej sťažnosti doručené okresnému súdu mojou obhajkyňou 15.2.2012 v skorých ranných hodinách v čase okolo 8.30 hod., lebo len tak bolo možné dosiahnuť realizáciu práva na urýchlené rozhodnutie o väzbe a práva na to, aby krajský súd poznal moju argumentáciu.

Mám za to, že okresný súd svojím postupom zmaril uplatnenie môjho práva na to, aby krajský súd prihliadol pri rozhodovaní o sťažnosti na jej argumenty. Moju sťažnosť, spísanú obhajkyňou, nepredložil včas krajskému súdu, hoci tak mal a mohol urobiť.

... hoci krajský súd zo subjektívneho hľadiska nezavinil skutočnosť, že sa o dôvodoch sťažnosti nedozvedel a že na ne nemohol prihliadať, nič to nemení na tom, že z objektívneho hľadiska vzaté moje právo podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy porušil práve krajský súd.

Tým, že krajský súd v dôsledku nepredloženia dôvodov sťažnosti okresným súdom sa týmito vôbec nezaoberal, došlo u mňa k výraznému pocitu rozčarovania zo súdneho systému a k vytvoreniu vysokej nedôvery v tento systém. Celá skutočnosť na mňa pôsobí sklňujúčim až depresívnym spôsobom. Domnievam sa preto, že v danom prípade mi prináleží primerané finančné zadosťučinenie v sume 2.000 €.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Tpo 6/2012 v spojení s konaním vedeným Okresným súdom Košice-okolie pod sp. zn. 0 Tp 482/2011 porušil čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky v súvislosti s rozhodnutím o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu.

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Tpo 6/2012 z 15. februára 2012 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Prikazuje Krajskému súdu v Košiciach okamžite prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu.

4. Krajský súd v Košiciach (resp. Okresný súd Košice-okolie) je povinný zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 404,37 €... ktorú je Krajský súd v Košiciach (resp. Okresný súd Košice-okolie) povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu JUDr. M. T. mladšieho... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Na rozhodnutie o tej časti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 0 Tp 482/2011, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. V danom prípade bola proti uzneseniu okresného súdu prípustná sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal krajský súd v odvolacom konaní. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež dodať, že sťažovateľ právo podať sťažnosť aj využil.

2. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti

medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha (petit). Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Vzhľadom na to sa ústavný súd zaoberal namietaným porušením základných práv v rozsahu, v akom ich sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom v sťažnosti pred ústavným súdom vymedzil v petite návrhu, t. j. skúmal, či postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tpo 6/2012 z 15. februára 2012 došlo k porušeniu čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy sa osobná sloboda zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. ...

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

V súvislosti s postupom a rozhodnutím krajského súdu sťažovateľ namieta, že v dôsledku nepredloženia dôvodov sťažnosti okresným súdom sa krajský súd týmito dôvodmi vôbec nezaoberal, čím bola sťažovateľovi odopretá možnosť sťažnosť odôvodniť a predložiť krajskému súdu svoje argumenty.

Z obsahu spisového materiálu vedeného vo veci sťažovateľa vyplýva, že uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 482/2011 z 2. decembra 2011 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tpo 64/2011 zo 14. decembra 2011 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov podľa ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, podľa ktorého obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený, a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Sťažovateľ podal 16. januára 2012 okresnému súdu žiadosť o prepustenie na slobodu podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku, v ktorej argumentoval, že poškodená I. H. nemá očitých svedkov, ktorí by dosvedčili, že sťažovateľ sa dopustil nejakého trestného činu.

Okresný súd uznesením sp. zn. 0 Tp 482/2011 zo 6. februára 2012 žiadosť sťažovateľa o prepustenie na slobodu zamietol. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu zo 6. februára 2012 hneď po jeho vyhlásení sťažnosť priamo do zápisnice o výsluchu. Okresný súd predložil spis v predmetnej veci na rozhodnutie o podanej sťažnosti sťažovateľa krajskému súdu 10. februára 2012, avšak bez toho, aby mu bolo preukázané doručenie písomne vypracovaného uznesenia okresného súdu zo 6. februára 2012 sťažovateľovi a jeho obhajkyňi. Písomné vyhotovenie uznesenia okresného súdu bolo sťažovateľovi doručené 13. februára 2012 a jeho obhajkyňi 14. februára 2012. Sťažovateľ odôvodnil sťažnosť prostredníctvom svojej obhajkyne podaním zo 14. februára 2012 doručeným osobne do podateľne okresného súdu 15. februára 2012. Krajský súd v predmetnej veci rozhodol uznesením z 15. februára 2012, ktorým sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol, pričom v jeho odôvodnení uviedol, že sťažnosť sťažovateľ bližšie neodôvodnil. Okresný súd predložil písomné odôvodnenie sťažnosti sťažovateľa krajskému súdu až 21. februára 2012.

Ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pôsobiacim mimo tejto sústavy. V súvislosti so svojím ústavným postavením ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre

zdôrazňuje, že nie je jeho úlohou konať ako súd tretej alebo štvrtej inštancie, ale jeho úlohou je preskúmať v danej veci zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 165/02).

Ústavný súd pri uplatnení svojej právomoci vychádza z názoru, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05).

V rámci svojej rozhodovacej činnosti už ústavný súd konštatoval, že v ustanoveniach čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy garantujúcich základné právo na osobnú slobodu je obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označených ustanovení ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05).

Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Rovnako to platí aj v prípade osobitného typu väzobného konania, predmetom ktorého je preskúmanie žiadosti obvineného o prepustenie na slobodu.

Podľa sťažovateľa krajský súd rozhodol o jeho sťažnosti bez toho, aby bral do úvahy jeho písomné dôvody, ktoré mu boli zaslané obhajkyňou sťažovateľa v rámci plynutia zákonnej lehoty na podanie sťažnosti.

V písomnom odôvodnení sťažnosti zo 14. februára 2012 sťažovateľ prostredníctvom svojej obhajkyne uviedol:

„Domnievam sa, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je nedostatočné. Okresný súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal s argumentmi uvedenými mojou obhajkyňou v jej záverečnom prednese, a to najmä so skutočnosťou, že v dôsledku môjho väzobného stíhania dôjde k umiestneniu mojich 3 maloletých detí do ústavu. V danom prípade som presvedčený, že prednosť má mať právo detí byť vychovávaný svojim rodičom.

Taktiež poukazujem na skutočnosť, že poškodená v každej výpovedi opisuje skutok inak.

Mám tiež za to, že odôvodňovanie, existencie väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. len s poukazom na predchádzajúce odsúdenia (z ktorých pri niektorých sa na mňa hľadí ako by som nebol odsúdený) je nedostačujúce a nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z čl. 17 Ústavy SR.

Skutočnosť, že niekto bol viackrát právoplatne odsúdený ešte sama osebe bez ďalšieho neznamena, že bude v trestnej činnosti pokračovať.

Z výpovede poškodenej vyplýva, že nemá záujem, aby bola informovaná o mojom prípadnom prepustení na slobodu, z čoho možno odvodiť, že nemá obavu, že by som v trestnej činnosti proti nej pokračoval.

Nehodlám páchať nijakú trestnú činnosť.

Vzhľadom na vyššie uvedené považujem sťažnosť za dôvodnú.“

Ústavný súd konštatuje, že v odôvodnení sťažnosti sťažovateľ predstrel argumentáciu totožnú s dôvodmi, ktorými obhajkyňa sťažovateľa argumentovala v rámci rozhodovania okresného súdu o žiadosti sťažovateľa o prepustenie na slobodu. Vyplýva to zo zápisnice okresného súdu o výsluchu sťažovateľa zo 6. februára 2012, v rámci ktorého obhajkyňa sťažovateľa uviedla: „... poukazujem na skutočnosť, že poškodená v rámci svojho výsluchu 6. 12. 2011 uviedla, že nemá záujem, aby v prípade, ak bude obvinený prepustený z väzby na slobodu, bola o tejto skutočnosti informovaná, z čoho je teda možné usúdiť, že poškodená nemá obavu z toho, že by sa obvinený voči nej prípadne voči jej blízkym osobám mohol dopúšťať ďalšej tr. činnosti. ... Obzvlášť za situácie, kedy každá jedna z výpovedí poškodenej sa odlišuje v dosť podstatných okolnostiach, je na mieste

uprednostniť právo detí na výchovu vlastným rodičom a práve aj z týchto dôvodov prepustiť obvineného na slobodu.“

Z uvedeného vyplýva, že obhajkyňa sťažovateľa svoju argumentáciu v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu zo 6. februára 2012 založila predovšetkým na tom, že u sťažovateľa neboli naplnené materiálne podmienky väzby, resp. neexistujú skutočnosti odôvodňujúce preventívnu väzbu sťažovateľa.

Ústavný súd preto dôsledne preskúmal uznesenie krajského súdu z 15. februára 2012, ktorým tento súd sťažnosť sťažovateľa zamietol, ako aj dôvody rozhodnutia okresného súdu zo 6. februára 2012, s ktorými sa krajský súd vo svojom rozhodnutí stotožnil.

V uznesení okresného súdu sp. zn. 0 Tp 482/2011 zo 6. februára 2012 sudca pre prípravné konanie dospel k záveru, že nedošlo k zmene skutočností odôvodňujúcich preventívnu väzbu sťažovateľa, pričom svoj právny záver odôvodnil takto:

„Z obsahu spisu je zrejmé, že obvinený je dôvodne podozrivý zo skutku kvalifikovaného ako zločin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 155 ods. Tr. zákona. Tieto skutočnosti vyplývajú z výpovede poškodenej I. H., podľa ktorej keď prišla za obvineným k nemu do bytu požičať si od neho sviečky, obvinený ju chytil za vlasy, zobral do pravej ruky nôž, s ktorým na ňu zaútočil, pričom na obranu zdvihla ruky pred seba a oháňala sa nimi, kedy pocítila bolesť v hrudníku vľavo a vpravo. Keď sa jej podarilo obvinenému vyšmyknúť a otočila sa k nemu chrbtom a chcela ujsť, pocítila bolesť v chrbte a následne ušla.

Obvinený F. R. vypovedal, že poškodená vnikla do jeho bytu bez jeho súhlasu ešte pred jeho príchodom, pričom z bytu chcela odniesť šatstvo v igelitovom vreci. Keď jej toto vrece chcel zobrať, mal v ľavej ruke nôž, ktorým si predtým krájal slaninu pričom počas naťahovania sa s poškodenuou o vrece, mohol nechtiac týmto nožom pichnúť poškodenú, ktorá vrece pustila, utekala z bytu, avšak sa potkla o prah vchodových dverí a spadla. On išiel za ňou, potkol sa o jej nohy a spadol na ňu, pričom nôž ešte držal v ľavej ruke.

Z doteraz vykonaného znaleckého dokazovania vykonaného Kriministickým a expertíznym ústavom Policajného zboru vyplýva, že na noži (stopa č. 11) zaistenom v byte

obvineného F. R. s dĺžkou čepele 140 mm bola zistená takmer na polovici čepele prítomnosť ľudskej krvi vo forme oterov, ktorej DNA profil krvi sa zhoduje s DNA profilom krvi poškodenej I. H. Ďalej bolo znaleckým posudkom zistené, že mechanické poškodenia odevných zvrškov poškodenej vykazujú znaky bodnorených poškodení a mohli byť spôsobené uvedeným nožom.

Z lekárskej správy vyplýva, že u poškodenej boli zistené dve bodné rany 2 cm široké v oblasti hrudníka vľavo a jedna bodná rana na zadnej strane hrudníka a rezná rana veľkosti asi 4 cm v oblasti pravého predlaktia a tiež rana v oblasti ukazováka pravej ruky. s tým, že sa jedná o stredne ťažké poranenie hrudníka s podozrením na zakrvácanie do hrudnej dutiny vľavo.

Z odpisu z registra trestov vyplýva, že obvinený bol v posledných desiatich rokoch 5-krát odsúdený, naposledy rozsudkom Okresného súdu Košice-okolie sp. zn. 6 T 98/09 zo dňa 9. 6. 2010 pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona k nepodmienečnému trestu odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov so zaradením pre výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý vykonal dňa 26. 9. 2011. Súd tiež zistil, že dňa 31. 10. 2011 Okresný súd Košice-okolie vyhlásil rozsudok sp. zn. 5 T 102/2010, v ktorom uznal obvineného F. R. vinným z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona a uložil mu nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov so zaradením pre výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, proti ktorému hneď po vyhlásení F. R. zahlásil odvolanie.

Sudca pre prípravné konanie dospel k záveru, že dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku, u obvineného naďalej trvajú a obvinený F. R. je v tomto štádiu trestného konania dôvodne podozrivý zo spáchania skutku kvalifikovaného ako zločin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1, § 155 ods. Tr. zákona. Poukazuje pritom na skutočnosť, že obvineného súd vyhodnotil ako osobu so sklonsmi na páchanie trestnej činnosti, pričom poukazuje na jeho predchádzajúce odsúdenia (spolu 19-krát právoplatne odsúdený), pričom posledný trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov vykonal dňa 26. 9. 2011, čo odôvodňuje obavu, že aj naďalej bude pokračovať v trestnej činnosti, čím je u neho daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/. Tr. poriadku. “

Krajský súd namietaným rozhodnutím sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol, keď konštatoval správnosť výroku rozhodnutia okresného súdu. Svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Obvinený F. R. bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Košice-okolie zo dňa 2. 12. 2011, sp. zn. 0 Tp 482/2011, v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14. 12. 2011 sp. zn. 6 Tpo 64/2011 z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Uvádzaný dôvod väzby podľa názoru krajského súdu existuje aj v tomto štádiu trestného konania.

Dôkazy vykonané v prípravnom konaní nasvedčujú tomu, že žalovaný skutok sa stal, má znaky trestného činu a existujú zrejmé dôvody, pre vyslovenie podozrenia, že tento skutok spáchal obvinený.

Skutkové okolnosti predstavujúce vykonané dôkazy v štádiu podania obžaloby potvrdzujú splnenie materiálnej podmienky pre rozhodovanie o väzbe obvineného.

Nepochybil okresný súd, keď zamietol žiadosť obvineného F. R. o prepustenie z väzby na slobodu s tým, že dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. naďalej trvajú.

V dôvodoch napadnutého uznesenia sudca pre prípravné konanie okresného súdu veľmi podrobne, zrozumiteľne a vyčerpávajúcim spôsobom rozviedol a poukázal na to, o aké skutočnosti a dôkazy oprel svoj záver o nutnosti ďalšieho trvania väzby.

S dôvodmi tam rozvedenými sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje, navyše poukazuje aj na svoje rozhodnutie zo dňa 14. 12. 2011, sp. zn. 6 Tpo 64/2011, pričom k zmene okolností zakladajúcich dôvodnosť trvania väzby od tohto citovaného rozhodnutia nedošlo.

Preto s poukazom na dôvody vyššie uvedené, ako aj dôvody rozvedené v napadnutom uznesení krajský súd o podanej sťažnosti rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.“

Podľa zistenia ústavného súdu obsah argumentácie obhajkyne sťažovateľa predloženej v konaní pred okresným súdom a v konaní o jeho sťažnosti pred krajským súdom je v podstate identická a smerovala k spochybneniu splnenia materiálnych podmienok väzby sťažovateľa. Je potrebné uviesť, že uvedená sťažnostná argumentácia nebola pre krajský súd novou, pretože rovnaké dôvody sťažovateľ predostrel aj v sťažnosti

proti uzneseniu okresného súdu z 2. decembra 2011 o vzatí sťažovateľa do väzby. Krajský súd sa tak s uvedenými námietkami ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal už v uznesení sp. zn. 6 Tpo 64/2011 zo 14. decembra 2011, pričom na závery v ňom uvedené poukázal aj v namietanom rozhodnutí. Pokiaľ ide o námietku o nevysporiadaní sa okresného súdu so skutočnosťou, že v dôsledku väzobného stíhania sťažovateľa dôjde k umiestneniu jeho maloletých detí do ústavu, z hľadiska splnenia formálnych a materiálnych podmienok rozhodnutia o väzbe je táto námietka bez právneho významu.

Napriek tomu, že možno prisvedčiť námietke sťažovateľa týkajúcej sa procesného postupu krajského súdu pri rozhodovaní o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu zo 6. februára 2012, podľa ústavného súdu z pohľadu materiálnej ochrany práva k dotknutiu práv sťažovateľa dôjsť nemohlo, pretože súdy rozhodujúce v predmetnej veci dostatočne popísali i vyhodnotili zistené skutočnosti nasvedčujúce tomu, že skutok, pre ktorý bolo proti sťažovateľovi začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a existuje dôvodné podozrenie založené na konkrétnych okolnostiach, že tento skutok spáchal sťažovateľ, ako aj skutočnosti svedčiacie o dôvode preventívnej väzby a ich závery nemožno považovať za arbitrárne.

Z uvedených dôvodov dospel ústavný súd k záveru, že porušenie práv sťažovateľa napriek procesnému pochybeniu v konaní nenadobudlo takú intenzitu, ktorou by zasiahlo do jeho ústavou chránených práv.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. apríla 2012